
Sesja Leninowska na Uniwersytecie Warszawskim

Przegląd Socjologiczny / Sociological Review 15/2, 153

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SESJA LENINOWSKA NA UNIWERSYTECIE WARSZAWSKIM

W dniach 28—29 kwietnia 1960 r. odbyła się na Uniwersytecie Warszawskim Sesja naukowa poświęcona 90 rocznicy urodzin W. I. Lenina, zorganizowana staraniem Instytutu Historii Polskiej Akademii Nauk, Zakładu Historii Partii przy KC PZPR, Instytutu Historycznego Uniwersytetu Warszawskiego oraz Instytutu Badań Literackich Polskiej Akademii Nauk. Owocem Sesji jest publikacja Zakładu Historii Partii przy KC PZPR pt. *Z dziejów idei leninowskich w Polsce*, Warszawa 1961, Książka i Wiedza, stron 304.

Tom zawiera następujące cztery referaty wygłoszone na Sesji: Henryk Jabłoński, *Lenin a niepodległość Polski*, Jan Kancewicz, Feliks Tych, *Lenin i niektóre problemy polskiego ruchu robotniczego (przed rokiem 1918)*, Tadeusz Daniszewski, Józef Kowalski, *Lenin a polski ruch komunistyczny (1918—1923)*, Stefan Żółkiewski, *Lenin a inteligencja polska*.

Referat Stefana Żółkiewskiego, wypełniający trzecią część książki, kończy się rozdziałem, w którym autor w świetle leninizmu poddaje krytyce książkę Józefa Chałasińskiego *Przeszłość i przyszłość inteligencji polskiej* (Warszawa 1958). „Chałasiński — czytamy — wyciąga wnioski przekreślające samą koncepcję socjalistycznej, klasowej inteligencji. Nie chce n a p r a w y (podkr. Żółkiewskiego) instytucji socjalistycznych na gruncie ich specyficznych celów, podsuwa inne cele” (podkr. Żółkiewskiego, s. 293).

Referat Żółkiewskiego zamykają następujące konkluzje: „W tym wszystkim istotne jest konsekwentne kierownictwo Partii [...] Staralem się wyżej zwalczać [...] przeżytki starych, burżuazyjnych wpływów ideowych. Sądzę, że trzeba tę walkę kontynuować [...] Wzór myśli leninowskiej płonącej, śmiałej, torującej drogę dobremu działaniu powinien być zawsze obecnym przewodnikiem naszej młodzieży” (s. 294—295).

«SOCJOLOGIA — ROZWÓJ PROBLEMATYKI I METOD»

O książce Jana Szczepańskiego *Socjologia — Rozwój problematyki i metod* (Warszawa 1961, stron 518) pisze Zygmunt Bauman w dwutygodniku „Nowe Książki” (1961, nr 5). Autor, czytamy o tej książce, „referuje wszystkie koncepcje socjologiczne rzeczowo, przejrzyście, na tyle dokładnie, że podpisałiby się zapewne pod jego streszczeniami autorzy streszczanych poglądów; i, co najważniejsze, robi to po naukowemu, obiektywnie. Autor jest bardzo wstrzeźliwy w ocenach streszczanych poglądów. Rzadko trafiają się w książce oceny wyrażone bezpośrednio w imieniu autora. Szczepański zaopatruje tylko każdy z przedstawionych kierunków zespołem uwag, wypowiedzianych nie tyle od siebie, co uwzględniających «późniejszy rozwój» panujących w ośrodkach socjologicznych poglądów: to a to zostało odrzu-